

Chương XII: Pháp thuật là quyền lực

Translated by BKLN. Edited by Mr. Pad

Chú thích: Magic is might – Xem cuối bài.

Khi tháng Tám trôi qua, đám cỏ bị bỏ hoang ở quảng trường Grimmauld như khô quắt lại dưới ánh nắng rồi héo rũ xuống và ngả sang màu nâu. Không ai ở quanh căn nhà số mười hai phát hiện ra những cư dân ở bên trong lần chính ngôi nhà số mười hai ấy. Những người Muggle sống ở quảng trường Grimmauld từ lâu đã chấp nhận sai lầm buồn cười trong việc đánh số nhà khiến cho số mười một nằm ngay cạnh số mười ba.

Nhưng giờ đây, khu vực này đang thu hút một số du khách, những người có vẻ thấy sự bất thường này rất hấp dẫn. Hiếm có ngày nào lại không có một hoặc hai người viếng thăm quảng trường Grimmauld với mục đích khác ngoài việc dựa vào hàng rào chắn giữa căn nhà số mười một và mười ba, chăm chú nhìn vào phần nối giữa hai căn nhà, ít ra là có vẻ như vậy. Những kẻ rình mò này không bao giờ xuất hiện vào hai ngày liền, tuy nhiên bọn chúng đều giống nhau ở việc đều không ưa thích ăn mặc những quần áo bình thường. Phần lớn người dân Luân Đôn đi qua đã quen thuộc với những kẻ ăn mặc lập dị và rất ít khi chú ý đến chúng, tuy nhiên thỉnh thoảng, một số người cũng nhìn lại, ngạc nhiên tại sao lại có người mặc áo choàng giữa thời tiết nóng nực thế này.

Những kẻ quan sát này có vẻ không có được nhiều sự hài lòng từ những lần theo dõi của chúng. Thỉnh thoảng, một trong số bọn chúng tiến tới phía trước một cách đầy hào hứng, như thể rốt cuộc chúng cũng tìm được điều gì đó thú vị, chỉ để rồi quay lại với bộ mặt đầy thất vọng.

Vào ngày đầu tiên của tháng Chín, số lượng những kẻ ẩn nấp ở quảng trường nhiều hơn bao giờ hết. Nửa tá người mặc áo choàng dài, đứng trong yên lặng và thận trọng, dán chặt mắt vào căn nhà số mười một và mười ba, nhưng điều mà bọn chúng trông chờ vẫn chưa hề xuất hiện. Khi hoàng hôn buông xuống, bất chợt kéo theo cơn mưa rào lạnh lẽo đầu tiên trong tuần, có một khoảnh khắc kỳ lạ khó có thể giải thích được khi chúng dường như thấy một điều gì đó đáng chú ý. Một gã với khuôn mặt nhọn nhẵn nhúm đi cùng một tên béo lùn xanh xao vội tiến về phía trước, nhưng chỉ một lát sau, bọn chúng đã trở về tình trạng trước đó, trông mệt mỏi và thất vọng.

Lúc đó, trong căn nhà số mười hai, Harry vừa mới bước vào sảnh nhà. Nó đã gần như đã mất thăng bằng khi nó Độn thổ vào bậc trên cùng ngoài cửa trước, và nó nghĩ rằng bọn Tử Thần Thực Tử đã thoáng thấy cái khuỷu tay của cửa nó thoáng lộ ra lúc đó. Đóng cánh cửa đằng sau lại một cách cẩn thận, nó cởi cái Áo Khoác Tầng Hình ra, vắt cái áo qua cánh tay, và vội vàng đi qua cái hành lang tăm tối, vượt qua cái cửa dẫn đến tầng hầm, giữ chặt một tờ *Nhật báo Tiên tri* ăn cắp được trên tay.

Như thường lệ, tiếng thì thầm “*Severus Snape*” chào đón nó, cơn gió lạnh tràn qua và lũ nó bị cuốn lại một lúc.

“Con không hại thầy,” nó nói khi lưỡi được thả ra, rồi nín thở lại khi cái hình bị yém bùa nổ tung thành bụi. Chờ tới khi tới khoảng giữa đường từ cầu thang tới nhà bếp, ngoài tầm nghe của bà Black và tầm che phủ của đám mây bụi, nó gọi lớn, “Mình có tin tức đây, và các cậu sẽ không thích đâu!”

Căn bếp gần như không thể nhận ra được nữa. Tất cả các bề mặt đều sáng loáng; những cái ấm và chảo làm bằng đồng đều được đánh bóng một màu hồng rực rỡ; cái bàn gỗ lấp lánh ánh sáng; những cái cốc và đĩa dùng trong bữa tối phản chiếu ánh lửa bập bùng cháy; trên đó đặt một cái vạc. Tuy nhiên, không có gì trong căn phòng, lại có thể thay đổi bất ngờ hơn việc con gia tinh đang vội chạy về phía Harry, nó diện một cái khăn tắm màu trắng tuyết, cái tai nó đã được lau sạch và mềm mại tựa như bông, cái mặt dây chuyền của chú Regulus nảy lên nảy xuống trên bộ ngực lép kẹp của nó.

“Xin cậu vui lòng cởi giày ra, cậu chủ Harry, và hãy rửa tay trước khi ăn bữa tối,” Kreacher thốt lên, nó túm lấy cái Áo khoác Tàng hình và vắt lên một cái móc trên tường, bên cạnh một số chiếc áo choàng lỗi thời đã được giặt là cẩn thận.

“Chuyện gì vậy?” Ron hỏi một cách lo lắng. Nó và Hermione đang dọn dẹp một đồng ghi chú nguệch ngoạc và những tấm bản đồ vẽ tay nằm lộn xộn ở cái bàn dài ở nhà bếp, nhưng hiện giờ, cả hai đứa đều nhìn vào Harry khi nó sải chân về phía chúng, và ném tờ báo lên đồng giấy da bừa bộn.

Một bức tranh lớn vẽ một người đàn ông khá quen thuộc, mũi khoằm, tóc đen đang nhìn chăm chăm vào bọn chúng, nằm bên dưới một dòng tít:

SEVERUS SNAPE ĐƯỢC BỔ NHIỆM LÀM HIỆU TRƯỞNG TRƯỜNG HOGWARTS

“Không!” Ron và Hermione hét to.

Hermione nhanh tay nhất; cô bé chộp lấy tờ báo và đọc to lên.

“Severus Snape, bậc thầy Độc dược lâu năm ở Trường đào tạo Ma thuật và Phù thủy Hogwarts, hôm nay vừa được chỉ định làm hiệu trưởng là sự thay đổi nhân sự quan trọng nhất ở ngôi trường cổ xưa này. Sau đơn xin thôi việc của giáo viên bộ môn Muggle-học, bà Alecto Carrow sẽ đảm nhận công việc này trong khi em trai của bà, Amycus, sẽ giữ vị trí giáo viên của bộ môn Phòng chống Nghệ thuật hắc ám.

“ ‘Tôi hoan nghênh cơ hội được ủng hộ những giá trị và truyền thống tốt đẹp nhất của các phù thủy –’ “Giống như việc giết người và bịt tai mọi người lại, tớ nghĩ thế! Snape, hiệu trưởng á! Snape trong văn phòng của cụ Dumbledore – Khốn nạn Merlin

thật!” cô hét lanh lảnh, khiến Harry và Ron nhảy dựng lên. Cô rời khỏi cái bàn và chạy khỏi phòng, vừa đi vừa nói, “Minh sẽ trở lại sau vài phút!”

““Khốn nạn Merline thật?”” Ron lặp lại, có vẻ thích thú. “Cậu ấy chắc phải khó chịu lắm.” Nó lấy tờ báo và nghiên cứu bài báo viết về Snape.

“Những giáo viên khác sẽ không chấp nhận điều này đâu, cô McGonagall, thầy Flitwick và cô Sprout đều biết sự thật, họ biết cụ Dumbledore đã chết thế nào. Họ sẽ không chấp nhận việc Snape làm hiệu trưởng đâu. Và mấy tên họ Carrows đó là ai thế?”

“Tử Thần Thực Tử!” Harry nói. “Có hình của bọn chúng ở bên trong đây. Chúng cũng ở trên đỉnh tháp khi Snape giết cụ Dumbledore, và bọn chúng đều là băng hữu của nhau. Và,” Harry ngồi xuống ghế, nói một cách chua chát, “Minh có thể thấy các giáo viên không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc ở lại. Nếu Bộ và Voldemort đứng sau Snape, thì đó sẽ là sự lựa chọn giữa việc ở lại giảng dạy và một vài năm tù ở Azkaban – và đó là trong trường hợp họ may mắn. Minh cho rằng họ sẽ ở lại để bảo vệ học sinh.”

Kreacher hồi hả tiến về phía cái bàn với một chiếc liễn lớn trên tay, và múc súp ra những cái bát sạch sẽ như mới, nó vừa làm vừa huýt sáo.

“Cám ơn Kreacher,” Harry nói, vút tờ *Nhật báo* qua một bên để không phải nhìn thấy cái mặt của Snape, “Ừm, ít nhất chúng ta cũng biết hiện giờ Snape ở đâu.”

Nó bắt đầu thử những muỗng súp. Tài nấu nướng của Kreacher đã được cải thiện đáng kể từ khi nó được cho cái mặt dây chuyền của chú Regulus: Hôm nay, món hành Pháp ngon như Harry đã từng được ăn trước kia.

“Vẫn có rất nhiều Tử Thần Thực Tử theo dõi căn nhà này.” Vừa ăn nó vừa nói với Ron, “nhiều hơn bình thường. Có vẻ như chúng đang hy vọng chúng ta sẽ rời khỏi đây với những chiếc rương học sinh và thẳng tiến tới tàu tốc hành Hogwarts.”

Ron liếc nhìn đồng hồ.

“Minh đã nghĩ về việc đó cả ngày nay rồi. Chuyến tàu đã lăn bánh sáu tiếng trước. Lạ thật, bọn mình đã không ở trên chuyến tàu, phải không?”

Trong trí tưởng tượng của mình, Harry có thể thấy cái đầu máy hơi nước đỏ tươi mà nó và Ron đã từng đuổi theo trên không trung, ẩn hiện giữa những cánh đồng và núi đồi, giống như một con sấu đỏ tươi đang bò. Nó chắc chắn rằng Ginny, Neville, và Luna đang ngồi cùng với nhau, có lẽ đang thắc mắc là nó, Ron và Hermione ở đâu, hoặc đang tranh cãi về cách tốt nhất để ngầm phá hoại cái chế độ cai trị mới của Snape.

“Vừa nãy bọn chúng suýt đã nhìn thấy mình quay lại đây,” Harry nói, “Minh hiện hình không tốt ở trên bậc cao nhất, và cái Áo choàng tuột ra khỏi người.”

“Lần nào mình cũng bị thế. Oh, cô ấy kìa!” Ron thêm vào, vươn cổ ra khỏi ghế để thấy Hermione lại đi vào căn bếp. “Và vì tên của Merlin cậu vừa đi làm cái quái quỷ gì vậy?”

“Mình chợt nhớ ra cái này,” Hermione thờ hồn hèn.

Cô bé đang cầm một bức tranh lớn, và giờ cô bé đang hạ nó xuống sàn trước khi vớ lấy cái túi nhỏ của cô bé từ cái tủ bếp. Mở nó ra, cô bé bắt đầu nhét bức tranh vào, và mặc cho cái sự thật là bức tranh quá lớn để có thể nhét vừa vào cái túi bé xíu ấy, chỉ vài giây sau, bức tranh đã biến mất thật dễ dàng vào sâu trong đáy túi.

“Cụ Phineas Nigellus,” Hermione giải thích khi cô bé quăng cái túi vào cái bàn ở nhà bếp, gây ra một tiếng động loảng xoảng.

“Cái gì cơ?” Ron nói, nhưng Harry đã hiểu. Bức vẽ của cụ Phineas Nigellus Black có khả năng di chuyển giữa bức chân dung ở quảng trường Grimmauld và bức chân dung nằm trong văn phòng hiệu trưởng ở Hogwarts: một căn phòng hình tròn mà không nghi ngờ gì nữa, vào lúc này, Snape đang ngồi đó, trong sự đắc thắng vì được sở hữu bộ sưu tập những đồ vật ma thuật tinh vi làm bằng bạc: cái chậu Trường ký bằng đá, cái nón phân loại, thanh kiếm của Gryffindor, trừ phi nó đã được di chuyển đến chỗ khác.

“Snape có thể gửi cụ Phineas Nigellus đến đây để theo dõi căn nhà này,” Hermione giải thích cho Ron khi cô bé quay trở lại chỗ ngồi của mình. “Nhưng hãy để hẳn thử đi, tất cả những gì mà cụ Phineas Nigellus có thể nhìn thấy là những gì bên trong cái túi của mình.”

“Cậu suy nghĩ thấu đáo thật!” Ron nói, có vẻ ấn tượng.

“Cám ơn!” Hermione mỉm cười, kéo bát súp về phía mình. “Vây, Harry, còn chuyện gì khác xảy ra trong hôm nay không?”

“Không có gì!” Harry nói. “Theo dõi lối vào của Bộ Pháp thuật bảy giờ liền. Không có dấu hiệu gì của mẹ. Mình nhìn thấy ba cậu. Ông ấy vẫn khỏe.”

Ron gật đầu khi nghe thấy tin đó. Bọn chúng đã đồng ý rằng, thật quá nguy hiểm nếu cố liên hệ với ông Weasley khi ông đi ra vào Bộ, bởi lẽ ông luôn bị những nhân viên khác của Bộ vây quanh. Tuy nhiên, chúng cũng yên tâm hơn khi nhìn thấy ông, mặc dù trông ông rất căng thẳng và lo âu.

“Ba luôn nói với bọn mình là phần lớn người của Bộ sử dụng mạng Floo để đến nơi làm việc.” Ron nói. “Đó là lý do tại sao chúng ta không thấy mẹ Umbridge, mẹ ấy không bao giờ đi bộ, mẹ nghĩ mẹ rất quan trọng.”

“Vây còn lão phù thủy trông rất khô hời và tay phù thủy bé nhỏ mặc bộ áo choàng màu xanh sẫm thì sao?” Hermione hỏi.

“Ồ, họ đến từ Sở Bảo dưỡng Phép thuật.”

“Làm sao cậu biết là lão ta làm việc ở sở Bảo dưỡng Phép thuật?” Hermione hỏi, thìa súp của cô bé treo lơ lửng trong không trung.

“Ba nói rằng tất cả những người ở Sở Bảo dưỡng Phép thuật đều mặc áo choàng xanh da trời sẫm màu.”

“Nhưng cậu chưa bao giờ nói với bọn mình điều đó.”

Hermione thả cái thìa xuống và kéo về phía mình đồng ghi chú nguệch ngoạc và bản đồ mà cô bé và Ron đang kiểm tra. Lúc này, Harry bước vào bếp.

“Không có gì ở đây nói về những cái áo choàng màu xanh sẫm cả, không có gì!” Cô bé nói, luống cuống lật các trang sách.

“Ồ, chuyện đó có vấn đề gì không?”

“Ron, *tất cả* đều quan trọng. Nếu chúng ta đi vào Bộ và không muốn làm lộ bản thân mình, trong khi Bộ chắc chắn là sẽ *trông chừng* cẩn thận để đề phòng những kẻ đột nhập, thì tất cả những chi tiết nhỏ nhất đều quan trọng cả! Ý mình là, chúng ta đã bàn đi bàn lại rồi, tất cả những cuộc do thám để làm gì cơ chứ, nếu cậu thậm chí còn không buồn nói cho bọn mình...”

“Lạy chúa, Hermione, mình chỉ quên một chi tiết nhỏ nhặt thôi mà –”

“Cậu nhận ra rồi à, giờ đây trên cả thế giới này, không có chỗ nào lại nguy hiểm hơn Bộ –”

“Mình nghĩ chúng ta nên làm chuyện này ngay ngày mai!” Harry nói.

Hermione ngừng lại, há hốc mồm; Ron thì như bị nghẹn súp.

“Ngày mai?” Hermione nhắc lại. “Cậu nói nghiêm túc đấy chứ?”

“Ừ!” Harry nói. “Mình không nghĩ bọn mình sẽ được chuẩn bị tốt hơn bây giờ, kể cả khi bọn mình sẽ theo dõi lối vào của Bộ thêm một tháng nữa. Chúng ta hoãn lại càng lâu, thì cái mặt dây chuyền sẽ càng xa xôi hơn. Khả năng mụ Umbridge ném nó đi là rất cao; thứ đó đâu có chịu mở ra.”

“Trừ phi,” Ron nói. “Mụ ấy đã tìm được cách mở nó ra và giờ đây mụ ấy đang bị nó chiếm hữu –”

“Chuyện đó thì cũng chả thay đổi gì ở mụ ta cả,, mụ vốn đã độc ác sẵn rồi mà!” Harry nhún vai.

Hermione đang mím chặt môi, chìm sâu trong suy nghĩ.

“Chúng ta đã biết mọi điều quan trọng rồi!” Harry tiếp tục, nhắm vào Hermione. “Chúng ta biết bọn họ đã thổi không Độn thổ để ra vào Bộ; Chúng ta biết chỉ những nhân viên quan trọng của bộ mới được nối mạng Floo tới nhà, vì Ron đã nghe thấy hai chuyên viên Bất-khả-ngôn phàn nàn về điều đó. Và chúng ta biết đại khái văn phòng mụ Umbridge nằm ở đâu, bởi lẽ cậu đã nghe được cái gã tóc vàng có râu ấy nói với đồng nghiệp –”

“*Tôi sẽ lên tầng một, bà Dolores muốn gặp tôi,*” Hermione thuật lại ngay lập tức.

“Đúng thế!” Harry nói. “Và chúng ta biết, chúng ta sẽ vào bằng cách sử dụng những đồng tiền tức cười ấy, cũng có thể đó là những đồng xu tròn, chúng là cái quái gì cũng mặc, bởi lẽ mình đã thấy bà phù thủy ấy mượn một người bạn –”

“Nhưng chúng ta không có!”

“Theo như kế hoạch, thì chúng ta sẽ có!” Harry nói một cách bình tĩnh.

“Mình không biết, Harry à, mình không biết... Còn rất nhiều thứ kinh khủng nữa có thể xảy ra, mà như thế thì quá phụ thuộc vào may rủi...”

“Nếu chúng ta chuẩn bị thêm ba tháng nữa, thì điều cậu vừa nói vẫn đúng,” Harry nói. “Giờ là lúc để hành động.”

Nhìn mặt của Ron và Hermione, nó có thể nói hai đứa rất sợ hãi; nó cũng không tự tin lắm vào bản thân; nhưng nó chắc chắn rằng đã đến lúc để thực hiện kế hoạch.

Chúng đã dành cả tháng trước đó chui dưới tấm áo tàng hình và bí mật theo dõi lối vào Bộ, mà nhờ có ông Weasley Ron đã biết rõ từ hồi còn bé. Chúng đã bám đuôi các nhân viên từ trên đường họ đi vào, nghe lỏm các cuộc đối thoại của họ, và xem xét một cách cẩn thận xem người nào có thể tin cậy được, dựa vào sự xuất hiện của họ, một mình, ở cùng một thời điểm mỗi ngày. Thỉnh thoảng, chúng cũng có cơ hội lấy trộm một tờ Nhật báo Tiên tri từ cặp của một ai đó. Dần dần, chúng đã xây dựng được bản đồ đại cương và những ghi chú, mà giờ đây đang nằm trước mặt Hermione.

“Được rồi!” Ron nói chậm rãi. “Cứ cho rằng chúng ta sẽ đi vào ngày mai đi... Mình cho rằng chỉ cần mình với Harry thôi.”

“Ôi, đừng khơi mào chuyện ấy thêm lần nữa!” Hermione thở dài. “Mình nghĩ chúng ta đã bàn về việc ấy rồi.”

“Việc ấy là việc quanh quẩn chỗ lối vào dưới tấm áo tàng hình, nhưng việc này khác hẳn, Hermione à!” Ron dí ngón tay vào một bản *Nhật báo Tiên Tri* được xuất bản mười ngày trước. “Cậu ở trong danh sách những người có gốc Muggle, những người không nên bộc lộ bản thân vì sẽ bị tra hỏi!”

“Còn cậu thì được cho là đang thoi thóp vì bệnh đậu RỒNG ở trang trại Hang Sóc! Và nếu có ai đó không nên đi, thì đó phải là Harry, cái đầu của cậu ấy trị giá mười ngàn Galleon...”

“Được thôi, mình sẽ ở lại,” Harry nói. “Hãy cho mình biết nếu các cậu tiêu diệt được Voldemort, được chứ?”

Ron và Hermione cười to, lúc này, vết thẹo trên trán Harry bỗng đau đớn. Tay nó đặt ngay lên trán. Nó nhìn thấy đôi mắt Hermione nhỏ dần, và nó cố gắng đánh lạc hướng hành động của mình bằng cách vuốt tóc ra khỏi mắt.

“Ồ, nếu cả ba chúng ta đều đi, chúng ta sẽ phải Độn thổ riêng rẽ.” Ron nói. “Chiếc Áo choàng không đủ để che cả ba chúng ta.”

Cái thẹo của Harry ngày càng đau đớn hơn. Nó đứng dậy. Ngay lập tức, Kreacher hồi hả lao đến.

“Cậu chủ chưa ăn hết súp, cậu chủ có thích rau húng hàm không ạ, hay món bánh hạnh nhân của cậu bị vụn quá?”

“Cám ơn, Kreacher, nhưng ta sẽ quay lại trong vài phút nữa – ừm – nhà tắm.”

Nhận thức được Hermione đang nhìn nó một cách đáng ngờ, Harry chạy nhanh qua sảnh và đầu cầu thang đầu tiên, nó lao vào phòng tắm và chốt cửa lại. Rên rỉ vì đau đớn, nó ngồi sụp lên cái chậu đen, cạnh mấy cá vôi nước hình những một con rắn đang há to miệng, rồi nhắm mắt lại...

Nó đang đi trên một khu phố mờ tối mờ. Những ngôi nhà hai bên đường có những cột chống bằng gỗ cao; trông chúng khá hào nhoáng.

Nó đến gần một căn nhà, rồi sau đó nhìn thấy những ngón tay dài nhọn nhọn của mình chạm vào cánh cửa. Nó gõ cửa. Nó cảm giác sự kích động đang trào dâng...

Cửa mở ra. Một người phụ nữ mỉm cười đứng đó. Mặt bà biến sắc khi nhìn vào mặt Harry: sự hài hước biến mất, nhường chỗ cho sự khiếp sợ.

“Người là Gregorovitch?” Một giọng nói lạnh lẽo và cao vút vang lên.

Bà lắc đầu: bà cố gắng đóng cửa lại. Bàn tay trắng bệch giữ chặt cái cửa, ngăn cho nó sập lại...

“Ta muốn gặp Gregorovitch.”

“*Er wohnt hier nicht mehr!*” Bà hét lên, lắc lắc đầu. “*Ông ấy ở đây không sống! Ông ấy ở đây không sống! Tôi không ông ấy biết!*”

Không cố gắng chặn cửa nữa, bà bắt đầu chạy xuống cái sảnh tối om, và Harry lướt người đuổi theo bà ta, và những ngón tay dài của nó đã rút đũa phép ra.

“Hắn ta ở đâu?”

“*Das weiff ich nicht!* Ông ấy đi rồi! *Không tôi biết! Không tôi biết!*”

Nó đưa tay lên. Người phụ nữ la hét. Hai đứa trẻ nhỏ chạy vào sảnh. Bà cố che cho chúng trong vòng tay mình. Có một tia sáng xanh loé lên –

“Harry! HARRY!”

Harry mở mắt ra; nó đã ngã xuống sàn. Hermione đang gõ cửa lần nữa.

“Harry, mở ra!”

Nó đã hét lên, nó biết điều đó. Nó đứng dậy và mở khoá cửa; Hermione trượt ngã vào bên trong, cô bé cố lấy lại thăng bằng, và nhìn quanh một cách đầy nghi ngờ. Ron ở ngay bên phải cô bé, trông có vẻ bực mình khi nó chỉ đũa phép vào các góc của cái phòng tắm lạnh lẽo.

“Cậu đang làm gì vậy?” Hermione hỏi một cách nghiêm nghị.

“Vậy cậu nghĩ mình đang làm gì?” Harry cố tỏ ra cứng rắn.

“Cậu đang kêu la với cái đầu của mình!” Ron đáp.

“À ừ... Có lẽ mình đang ngủ gật hoặc –“

“Harry, đừng lãng mạ đầu óc của bọn mình,” Hermione nói, thờ sâu. “Bọn mình biết cái theo làm đau cậu lúc ở dưới kia, trông cậu trắng bệch như tờ giấy.”

Harry ngồi xuống cạnh phòng tắm.

“Mình khoẻ thôi. Voldemort đã giết hại một phụ nữ. Giờ này chắc hẳn đã giết cả gia đình bà ấy rồi. Và hẳn không cần phải làm như vậy. Cũng giống như anh Cedric, họ chỉ ở đó mà thôi...”

“Harry, cậu không được phép để chuyện đó xảy ra!” Hermione nói to, giọng cô bé vang vọng khắp phòng tắm. “Cụ Dumbledore muốn cậu phải sử dụng phép Bế Quan Bí Thuật! Cụ nghĩ rằng sự kết nối ấy rất nguy hiểm – Voldemort có thể sử dụng nó, Harry à! Nhìn hẳn hành hạ và giết người thì có gì là tốt đâu, có giúp gì được cho cậu đâu?”

“Bởi vì điều đó có nghĩa là mình biết hẳn đang làm gì,” Harry nói.

“Vậy cậu thậm chí sẽ không *cố* đóng nó lại ư?”

“Hermione, mình không thể. Cậu biết là mình rất tệ cái trò Bế quan Bí thuật ấy, mình không bao giờ thực hiện được nó.”

“Cậu chưa bao giờ thực sự thử cả!” Cô bé phản đối kịch liệt. “Mình không muốn nói điều này – Harry à – Nhưng cậu có *thích* sự kết nối đặc biệt mỗi quan hệ hoặc bất kỳ - điều gì -?”

Cô áp úng trước cái nhìn của nó khi nó đứng dậy.

“Thích nó à?” nó khẽ nói. “*Cậu* có thích nó không?”

“Mình – không – mình xin lỗi. Mình không có ý...”

“Mình ghét điều đó, mình ghét cái sự thật là hắn có thể ở trong mình, nhưng mình phải theo dõi hắn khi hắn nguy hiểm nhất. Nhưng mình sẽ sử dụng điều đó,”

“Cụ Dumbledore –”

“Hãy quên cụ Dumbledore đi. Đây là sự lựa chọn của mình, không phải của ai khác. Mình muốn biết tại sao hắn lại theo đuổi ông Gregorovitch.”

“Ai cơ?”

“Ông ấy là một nhà chế tạo đũa ngoại quốc,” Harry nói. “Ông ấy đã làm ra cái đũa phép của anh Krum và anh Krum cho rằng ông ấy rất xuất sắc!”

“Nhưng theo cậu,” Ron nói. “Voldemort đã có bắt được cụ Ollivander ở nơi nào đó rồi. Nếu hắn đã bắt được một người làm đũa phép rồi, thì hắn cần thêm người nữa để làm gì?”

“Có lẽ là hắn cùng quan tâm với anh Krum, có lẽ hắn nghĩ ông Gregorovitch giỏi hơn... hoặc hắn nghĩ ông ấy sẽ giải thích được cái đũa phép của mình đã làm gì khi hắn truy đuổi mình, vì cụ Ollivander không biết.”

Harry liếc vào cái gương vỡ bụi bặm, rồi nhìn Ron và Hermione, bọn chúng đang trao đổi những cái nhìn hoài nghi sau lưng nó.

“Harry, cậu cứ nói về chuyện cái đũa phép của cậu đã làm gì,” Hermione nói, “nhưng *chính cậu* đã làm điều đó! Tại sao cậu lại không nhận trách nhiệm cho sức mạnh của chính mình?”

“Bởi vì mình biết đó không phải do mình! Và Voldemort cũng biết thế, Hermione à! Cả mình và hắn đều biết chuyện gì đã thực sự xảy ra!”

Bọn chúng nhìn lẫn nhau; Harry biết là nó vẫn chưa thuyết phục được Hermione, cô bé vẫn còn muốn tranh luận, phản bác lại cả cái giả thuyết về cái đĩa phép của nó lẫn việc nó tự để cho mình xâm nhập vào trí óc của Voldemort. Ron bỗng xen vào, giải vây cho nó.

“Bỏ đi,” Ron khuyên cô bé. “Việc này tùy vào cậu ấy. Và nếu chúng ta định đột nhập Bộ vào ngày mai, cậu có nghĩ rằng chúng ta cần bàn lại kế hoạch không?”

Miễn cưỡng nghe theo lời của hai người bạn, Hermione tạm gác vấn đề đó lại. Harry chắc chắn rằng cô bé sẽ lại tấn công vào vấn đề này một lần nữa ngay khi có cơ hội. Trong lúc ấy, bọn chúng trở lại khu nhà bếp, nơi Kreacher phục vụ chúng những món hầm và bánh tạc nhân đường.

Tối hôm đó, bọn chúng ngủ rất muộn, sau khi tốn hàng giờ để xem đi xem lại cái kế hoạch, cho đến khi chúng có thể đọc thuộc nó một cách hoàn hảo cho nhau. Harry, ngủ ở phòng ngủ của chú Sirius, giờ đang nằm trên giường với ánh sáng phát ra từ đầu cây đĩa phép hắt lên tấm ảnh cũ của ba nó, chú Sirius, thầy Lupin và tên Pettigrew, nó lằm nhằm lại kế hoạch trong mười phút. Tuy nhiên, khi nó tắt ánh sáng từ đầu đĩa, nó không còn nghĩ về thuốc Đa dịch, về Kẹo Nôn Mưa hoặc cái những cái áo choàng màu xanh sẫm của Sở Bảo dưỡng Phép thuật nữa; nó nghĩ về người chế tạo đĩa phép Gregorovitch, làm sao ông ta có thể chạy trốn khi Voldemort truy đuổi ông rất gắt gao.

Màn đêm như vội vã chuyển sang bình minh một cách khó chịu.

“Trông cậu tệ lắm!” Ron nói khi bước vào phòng đánh thức Harry dậy.

“Không lâu nữa đâu,” Harry đáp, vẫn còn ngái ngủ.

Chúng gặp Hermione trên đường xuống nhà bếp. Cô bé đang được Kreacher phục vụ trà và bánh mì nóng. Cô bé đeo trên mặt một vẻ vui buồn thất thường khiến Harry liên tưởng ngay đến những kỳ thi.

“Áo choàng,” Cô bé thì thầm, chào đón sự có mặt của bọn chúng bằng một cái gật đầu lo lắng và tiếp tục kiểm tra cái túi của mình. “Thuốc Đa dịch... Áo choàng Tàng hình... Ngồi nổ Chăng bẫy... Các cậu nên lấy mỗi thứ một đôi để đề phòng... Kẹo Nôn Mưa, Kẹo Chảy Máu Cam, Tai nổi dài...”

Bọn chúng ăn nhanh bữa sáng, và bắt đầu đi xuống nhà. Kreacher cúi chào chúng và hứa rằng những cái bánh khoai tây nướng sẽ sẵn sàng khi bọn chúng trở về.

“Tội nghiệp nó!” Ron nói một cách triu mến. “Và khi cậu nghĩ đến chuyện mình vẫn hay mơ thấy cảnh cắt đầu nó và treo lên tường...”

Bọn chúng bước ra bậc cửa cao nhất với sự thận trọng cao độ. Chúng có thể thấy hai Tử Thần Thực Tử với đôi mắt sung húp đang chăm chú nhìn ngôi nhà qua cái quảng trường đầy sương mù.

Hermione Độn thổ cùng Ron trước, rồi quay lại đón Harry.

Sau sự tối tăm và nghẹt thở như mọi khi, Harry thấy mình đang đứng trên một con ngõ nhỏ, theo đúng như phần đầu của kế hoạch. Khung cảnh rất hoang vắng, ngoại trừ hai cái thùng lớn; nhân viên đầu tiên của Bộ thường sẽ không xuất hiện trước 8 giờ.

“Vậy thì,” Hermione nói, kiểm tra đồng hồ. “Bà ấy sẽ ở đây trong vòng năm phút nữa. Và khi mình làm yếm bùa Choáng lên bà ấy –”

“Hermione, bọn mình biết!” Ron lạnh lùng. “Và mình nghĩ bọn mình phải mở cánh cửa kia trước khi bà ấy đến chứ?”

Hermione ré lên.

“Mình gần như quên mất! Lùi lại đi!”

Cô bé chỉ đưa phép vào cái khoá và cái cửa thoát hiểm nặng nề được trang trí công phu ở bên cạnh chúng, cánh cửa mở ra với một tiếng kẹt. Hành lang tối tăm ở đằng sau cánh cửa sẽ dẫn đến một cái rạp hát trống rỗng, theo như chúng biết từ những lần theo dõi cẩn thận. Hermione đẩy cánh cửa về phía mình, làm cho nó giống như vẫn được đóng kín.

“Và bây giờ, Cô bé nói, quay đầu lại, đối mặt với hai đứa bạn mình trên cái ngõ. “Chúng ta sẽ chui vào tấm áo len nữa –”

“–và chờ đợi.” Ron nói tiếp, ném cái áo qua đầu Hermione giống như phủ một cái chăn lên một cái lồng chim, và đảo mắt nhìn Harry.

Gần một phút sau, có một tiếng *bóp* nhỏ, và một phù thủy bé nhỏ của Bộ với mái tóc màu xám Độn thổ đến, cách chúng vài bước chân, hơi nheo mắt lại vì sự sáng loáng bất chợt: mặt trời vừa mới mọc ra từ đám mây. Tuy thế, bà có quá ít thời gian để thường thức sự ám áp bất ngờ ấy, trước khi lời nguyện Choáng Váng của Hermione lặng lẽ đánh vào ngực bà và bà ngã ỵch xuống.

“Tốt lắm, Hermione!” Ron nói, hiện ra từ cái thùng bên cạnh rạp hát khi Harry cởi tấm áo choàng Tầng hình ra. Chúng cùng khiêng bà phù thủy bé nhỏ ấy đến cái hành lang tối tăm dẫn đến hậu trường. Hermione nhổ vài sợi tóc từ đầu bà và cho chúng vào cái bình xám xịt đựng thuốc Đa Dịch mà cô bé lấy ra từ cái túi của mình. Ron đang lục lọi cái ví xách tay của bà phù thủy.

“Bà ấy là Mafalda Hopkirk!” Nó nói, đọc từ một cái thẻ nhỏ để biết được nạn nhân của chúng là nhân viên của Văn Phòng dùng Sai Pháp thuật. “Cậu nên cầm cái này, Hermione à, và đây là những dấu hiệu.”

Nó đưa cho cô bé những đồng xu nhỏ bằng vàng mà nó lấy được từ cái ví, tất cả đều được chạm nổi chữ M.O.M. (viết tắt Bộ Pháp thuật – Minister of Magic - ND)

Hermione uống thuốc Đa dịch, giờ có màu đỏ pha xanh, và chỉ vài giây sau, đứng ở chỗ của cô bé là bản sao của bà Mafalda Hopkirk. Khi cô bé lấy cái kính của bà Mafalda và đeo lên, Harry kiểm tra đồng hồ.

“Chúng ta muộn mất, người của Sở Bảo dưỡng phép thuật sẽ xuất hiện trong vài giây nữa.”

Bọn chúng vội đóng cánh cửa có bà Mafalda thật bên trong; Harry và Ron khoác áo choàng Tầng hình lên người nhưng Hermione thì vẫn đứng đó, chờ đợi. Vài giây sau, cô một tiếng nổ nhẹ khác, và một phù thủy bé như con chồn hiện ra trước bọn chúng.

“Ồ, chào chị Mafalda.”

“Xin chào!” Hermione nói bằng giọng run rẩy. “Hôm nay anh thế nào?”

“Thực ra thì không khoẻ lắm,” Phù thủy bé nhỏ ấy trả lời, trông hoàn toàn chán nản.

Khi Hermione và phù thủy đó tiến đến con đường chính, Harry và Ron rón rén đi theo họ.

“Tôi rất lấy làm tiếc khi nghe tin anh không khoẻ cho lắm!” Hermione nói một cách kiên quyết với tay phù thủy đó và ông ta cố trình bày chi tiết những rắc rối của mình; việc rất cần thiết lúc này là ngăn không cho ông ta đi tới con phố. “Đây, hãy ăn một cái kẹo nhé!”

“Er?Ồ, không, cảm ơn –”

“Tôi mời đây!” Hermione nhiệt tình nói, lúc lắc cái túi đầy những cái kẹo nôn mưa trước mặt ông ta. Có vẻ e ngại, ông lấy một cái.

Có tác dụng ngay tức thì. Ngay khi cái Kẹo Nôn Mưa chạm vào lưỡi, ông phù thủy nhỏ bé bắt đầu nôn mưa dữ dội đến nỗi không hề để ý thấy Hermione đã giật mạnh cả đồng tóc từ đầu ông.

“Ôi!” Cô bé nói, khi ông phù thủy tiếp tục nôn. “Có lẽ, anh nên nghỉ ngày hôm nay!”

“Không – không!” Ông nghẹn họng lại và lại nôn, cố gắng bước đi dù đã không còn đi thẳng được nữa. “Ngày hôm nay – tôi phải – đi –”

“Thật lỗi bịch!” Hermione cảnh báo. “Anh không thể làm việc trong tình trạng thế này được – Tôi nghĩ anh nên đến Bệnh viện thánh Mungo và họ sẽ chữa trị cho ông!”

Ông phù thủy ngã xuống, thử đứng lên bằng cả tứ chi, cố lê về phía đường chính.

“Anh không thể làm việc trong tình trạng thế này được!” Hermione hét lên.

Cuối cùng, ông ta cũng chịu chấp nhận sự thật. Hermione giúp ông đứng lên, và ông ta biến mất, không để lại gì ngoài cái túi mà Ron đã lấy trộm được từ tay khi ông còn mãi nôn mửa.

“Ui!” Hermione nói, kéo váy lên để tránh những vũng nôn. “Có lẽ sẽ bớt bừa bộn hơn nếu mình cũng đánh bùa Choáng vào ông ấy.”

“Đúng vậy,” Ron nói, hiện ra dưới tấm áo, tay vẫn cầm cái túi của ông phù thủy. “Nhưng mình nghĩ một đồng người bất tỉnh thì sẽ gây sự chú ý đấy. Nhưng mà ông ta có vẻ nhiệt tình với công việc nhi? Đưa cho bọn mình đồng tóc và thuốc nào.”

Hai phút sau, Ron đứng trước mặt chúng, trông nhỏ bé như con chồn, giống hệt ông phù thủy kia, và nó mặc cái áo choàng xanh sẫm lấy từ trong túi của ông.

“Thật lạ là ông ấy lại không mặc bộ này ngày hôm nay, phải không, hãy nhìn xem ông ấy muốn làm việc đến thế nào... Dù sao thì, mình là Reg Cattermole, theo như cái nhãn ở đằng sau.”

“Giờ hãy đợi ở đây!” Hermione nói với Harry, nó vẫn ẩn mình dưới cái áo. “Và bọn mình sẽ quay lại với một ít tóc cho cậu.”

Nó đợi mười phút, nhưng với Harry, dường như thời gian còn nhiều hơn thế, lần trốn một mình trên con ngõ đầy những vũng nôn mửa, ngay cạnh cái cửa dẫn đến một bà Mafalda bất tỉnh. Cuối cùng, Ron và Hermione cũng xuất hiện lại.

“Bọn mình không biết ông ấy là ai,” Hermione nói, đưa cho Harry vài sợi tóc quăn màu đen. “Nhưng ông ấy đã đi với một cái mũi chảy máu cam tệt hại! Đây, ông ấy khá cao đấy, nên cậu cần một cái áo choàng lớn hơn...”

Cô bé lấy ra một đồng áo choàng cũ mà Kreacher đã giặt, Harry uống thuốc và bắt đầu thay đổi.

Khi sự biến hình đau đớn đã xong, nó thấy mình cao hơn một mét tám, và nó có thể nói nó có một cánh tay khá là cơ bắp, thân thể cường tráng. Nó còn có cả râu nữa. Nhét cái áo tàng Hình và kính vào cái áo choàng mới, nó đi cùng hai bạn mình.

“Chúa ơi, đáng sợ thật!” Ron nói, nhìn lên Harry. Harry đã cao hơn nó.

“Hãy lấy một đồng xu của bà Mafalda!” Hermione nói với Harry. “Và đi nào. Gần chín giờ rồi.”

Chúng cùng nhau ra khỏi con ngõ. Sau khi đi gần năm mươi mét dọc con đường đông đúc, có một cái hàng rào đen bóng chắn giữa hai dãy bậc thang, một bên đề QUÝ ÔNG, bên kia đề QUÝ BÀ.

“Lát nữa gặp lại nhé!” Hermione nói một cách lo sợ, và cô bé đi chập chững về phía bậc thang có chữ QUÝ BÀ. Harry và Ron đi cùng với những người đàn ông ăn mặc kỳ quặc đi xuống nơi mà có vẻ là một hầm ngầm dưới nhà vệ sinh công cộng, được lát bằng đá trắng và đen đầy bụi bẩn.

“Xin chào, Reg!” Một phù thủy mặc áo choàng xanh sẫm gọi khi ông đi vào một căn phòng bằng cách nhét đồng xu vàng của mình vào cái lỗ trên cửa. “Thật là đáng ghét, phải không? Bất chúng ta phải đến nơi làm việc bằng cái cách này! Họ đang mong ai sẽ xuất hiện chứ, Harry Potter chắc?”

Ông phù thủy đó rống lên cười vì sự hài hước của chính mình. Ron cũng tự ép mình phải cười.

“Đúng vậy,” Nó nói. “Ngu ngốc thật, phải không?”

Rồi nó và Harry tiến đến gần cái phòng.

Bên trái và bên phải Harry bỗng vang lên tiếng dội nước. Nó thụp người xuống và nhòm qua cái lỗ hồng ở đáy phòng, vừa kịp lúc để thấy một đôi chân đi ủng đang trèo lên cái bệ xí bên cạnh. Nó nhìn sang trái và thấy Ron đang nháy mắt với mình.

“Có lẽ chúng ta phải tự dội nước đầy mình vào?” Ron thì thầm.

“Trông có vẻ thế!” Harry thì thầm lại, giọng của nó phát ra sâu lắng và lúng túng.

Hai đứa đều đứng dậy. Cảm thấy mình ngu ngốc một cách kỳ lạ, Harry trèo lên cái bệ xí. Nó biết ngay tức khắc mình đã làm đúng; bởi lẽ có vẻ nó đang đứng trên nước, nhưng đôi giày, chân và áo choàng của nó đều vẫn khô ráo. Nó vớ tay lên, đẩy sợi dây xích ra, và cảnh tiếp theo nó thấy là một cầu trượt ngắn, cách đó không xa hiện ra một cái lò sưởi dẫn đến Bộ Pháp thuật.

Nó đứng dậy một cách vụng về; nó vẫn chưa quen với việc điều khiển cơ thể mình. Cái cửa ra vào có vẻ tồi hơn nó nhớ. Trước đây, một vòi phun nước bằng vàng được đặt ở giữa sảnh, tạo nên những đốm sáng mờ mờ ảo ảo trên tường và cái sàn gỗ bóng loáng. Nhưng giờ đây, một cái tượng đen khổng lồ bằng đá đã chiếm lĩnh khung cảnh. Trông thật đáng sợ, cái tác phẩm rất lớn ấy điêu khắc hình ảnh của một nam phù thủy và một nữ phù thủy đang ngồi trên hai cái ngai vàng được chạm trổ trang hoàng, nhìn xuống những nhân viên của Bộ nhảy ra khỏi cái lò sưởi. Những con chữ to được khắc ở chân đế cái tượng xếp thành từ: PHÉP THUẬT LÀ QUYỀN LỰC*.

Harry bị đá mạnh vào chân từ phía sau. Một phù thủy khác vừa bay ra khỏi cái lò sưởi ở sau nó.

“Tránh đường nào, được ch – ồ, xin lỗi, anh Runcorn.”

Rõ ràng là đang kinh hãi, tay phù thủy hói ấy bước thật vội vã. Nhìn vẻ bề ngoài, người đàn ông mà Harry đang giả dạng, tên là Runcorn, trông rất đáng sợ.

“Đây!” Một giọng nói vang lên, và nó nhìn quanh để thấy một phù thủy bé nhỏ và một phù thủy trông giống con chồn ở Sở Bảo Dưỡng Phép thuật đang ra hiệu cho nó từ bên cạnh cái tượng. Harry nhanh chóng tiến về phía họ.

“Cậu vào đây ổn chứ?” Hermione thì thầm với Harry.

“Không, cậu ấy cứ lóng ngóng.” Ron nói.

“Ồ, hài hước thật... Quá là kinh khủng, phải không?” Cô bé nói với Harry, nó đang chăm chăm nhìn vào bức tượng. “Cậu có thấy bức tượng đang đứng trên cái gì không?”

Harry nhìn gần hơn và nhận ra thứ nó nghĩ là những chiếc ngai vàng được trang trí chạm trổ thực chất lại là những hình người được chạm khắc: hàng trăm cơ thể trần truồng của nam giới, nữ giới và trẻ con, tất cả đều có khuôn mặt xấu xí và ngu ngốc, đang quần quai xúm xít bên nhau để đỡ lấy sức nặng của hai phù thủy mặc áo choàng rất đẹp.

“Những người Muggle!” Hermione thì thầm. “Ồ đúng chỗ của họ. Đi nào!”

Chúng hoà vào dòng người đang di chuyển về phía cái cửa làm bằng vàng ở cuối sảnh, nhìn quanh một cách lén lút, nhưng không có dấu hiệu nào về bóng dáng của mẹ Dolores Umbridge. Chúng đi qua cánh cửa và tiến vào một cái phòng nhỏ hơn, nơi từng hàng người dài đang đứng trước hai mươi cái nhà sơn son thiếp vàng, có chức năng như những chiếc thang máy. Bọn chúng cũng vừa vặn đến cái gần nhất khi một giọng nói vang lên, “Cattermole!”

Chúng nhìn quanh: ruột gan Harry quặn lại. Một tên Tử Thần Thực Tử đã chứng kiến cái chết của cụ Dumbledore đang đi về phía chúng. Các nhân viên của Bộ ở cạnh chúng chột im lặng, đôi mắt của họ sụp xuống; Harry có thể cảm thấy sự sợ hãi đang lan quanh họ. Tên Tử Thần Thực Tử đang quắc mắt, khuôn mặt hung bạo, trái ngược hẳn với cái áo choàng lộng lẫy được thêu chỉ vàng của hắn. Ai đó trong đám đông ở quanh chiếc thang máy chào hắn một cách nịnh bợ: “Xin chào, Yaxley!” Gã Yaxley đó lờ đi.

“Tôi cần một người ở Sở Bảo dưỡng Phép thuật điều chỉnh lại văn phòng của tôi, Cattermole. Nó đang mưa như trút nước bên trong.”

Ron nhìn quanh với hy vọng ai đó sẽ can thiệp vào, nhưng chẳng ai nói gì.

“Mưa... trong văn phòng của anh à. Nó – nó không tốt tí nào, phải không?”

Ron cười một cách lo sợ. Gã Yaxley trừng mắt.

“Mày thấy thật là hài hước, phải không, Cattermole?”

Hai phù thủy vội rời khỏi cái hàng dài đợi thang máy và hối hả tiến tới.

“Không!” said Ron. “Không – dĩ nhiên –”

“Mày nhận ra là tao đang xuống tầng dưới để chất ván vợ mày, phải không Cattermole? Thực sự, tao hơi ngạc nhiên là mày không xuống đó để ở bên cạnh vợ mình, vợ mày vẫn đang chờ đợi. Mày đã bỏ vợ, một việc thật tồi tệ, phải không? Thông minh đấy. Lần sau, mày hãy đảm bảo là sẽ lấy một phù thủy thuần chủng nhé.”

Hermione rít lên khiếp sợ. Gã Yaxley nhìn cô bé. Cô bé giả vờ ho một cách yếu ớt và quay đi.

“Tôi – tôi-” Ron lắp bắp.

“Nếu vợ *tao* bị buộc tội là một tên Máu bùn,” Gã Yaxley nói “- không một con đàn bà nào *tao* lấy sẽ phạm phải sai lầm rác rưởi đó – và người Lãnh đạo Ban điều hành Pháp luật phù thủy cần người làm công việc đó, *tao* sẽ xếp đó là công việc được ưu tiên hàng đầu, Cattermole à. Mày hiểu chứ?”

“Hiểu,” Ron thì thầm.

“Thế thì hãy chú ý vào, Cattermole, và nếu văn phòng của *tao* không khô ráo trong vòng một giờ nữa, dòng máu của vợ mày sẽ bị đóng nghẽn hơn cả bây giờ đấy.”

Cái cửa lưới bằng vàng ở trước họ lách cách mở ra. Với một cái gật đầu và một nụ cười không thoải mái với Harry, người rõ ràng đang tỏ vẻ rất thông cảm với tình cảnh của ông Cattermole, gã Yaxley lướt qua bọn chúng để tiến đến một cái thang máy. Harry, Ron, và Hermione bước vào phòng thang máy khác, nhưng không ai đi theo; như thể họ đều bị choáng trước việc vừa xảy ra. Cánh cửa đóng lại, phát ra một tiếng vang rền, và bắt đầu đi lên.

“Mình phải làm gì đây?” Ron hỏi hai đứa bạn cùng lúc, nó có vẻ xúc động mạnh. “Nếu mình không xuất hiện, thì vợ mình – ý mình là, vợ của ông Cattermole –”

“Bọn mình sẽ đi với cậu, chúng ta sẽ đi với nhau –” Harry bắt đầu, nhưng Ron đã luống cuống lắc đầu.

“Cậu đừng điên, bọn mình không có nhiều thời gian đâu. Hai cậu hãy đi tìm mục Umbridge, mình sẽ đi và sắp xếp mọi việc trong văn phòng của tên Yaxley đó – nhưng làm thế nào ngừng trận mưa lại được.”

“Hãy thử bùa Tạm Dừng Mãi Mãi!” Hermione nói ngay. “Nó sẽ làm dừng ngay trận mưa nếu đó là do bùa chú hay lời nguyền; nếu không được, thì có lẽ có điều gì đó không ổn với bùa Khí Quyền, bùa này khó khắc phục lắm, vậy hãy thử bùa Chống Thấm Nước như một giải pháp tạm thời để bảo tài sản của hấn ta –”

“Hãy nói lại lần nữa, chậm thôi...” Ron nói, tìm trong túi mình một cái bút lông ngỗng, nhưng vào lúc này, cái thang máy đã lúc lắc dừng lại. Một giọng nữ kỳ quái vang lên: “Tầng Bốn, Cục Sắp Đặt và Điều Khiển Sinh Vật Huyền Bí, cùng với các Phân Ban về Sinh vật, Quái vật và Tâm linh, Văn Phòng Liên Lạc Yêu Tinh, và Văn Phòng Tư Vấn Thú Cung.” Rồi cái cửa mở ra một lần nữa, hai phù thủy và rất nhiều giấy tờ màu tím nhạt bay vào, vỗ cánh quanh cái đèn ở trần thang máy.

“Xin chào, Albert!” Người đàn ông với mái tóc dài rậm rạp nói, cười với Harry. Ông liếc nhìn Ron và Hermione khi cái thang máy lại cọt kẹt đi lên trên; Hermione giờ đây đang thì thầm những chỉ dẫn cho Ron. Ông phù thủy đó ngả người về phía Harry, liếc nhìn và nói: “Chuyện của Dirk Cresswell à? Từ Văn Phòng Liên Lạc Yêu Tinh? Tốt đấy, Albert à. Tôi khá là tự tin là sẽ chiếm được công việc của hần!”

Ông ta nháy mắt. Harry cười đáp trả, hy vọng đó cũng là một cách trả lời. Cái thang máy dừng lại, và cánh cửa lại mở ra một lần nữa.

“Tầng Hai, Cục Thi Hành Luật Phù Thủy, bao gồm Văn Phòng Dùng Sai Pháp Thuật, Tổng cục Thần Sáng và Hội đồng quản trị Wizengamot.” Giọng phụ nữ vô hình kỳ quái thông báo.

Harry thấy Hermione khẽ đẩy Ron và nó vội đi ra khỏi cái thang máy, những phù thủy khác đi theo, chỉ còn lại Harry và Hermione. Lúc cánh cửa vàng đóng lại, Hermione nói nhanh: “Thực sự, mình nghĩ, mình nên đi cùng cậu ấy. Mình không nghĩ là cậu ấy biết phải làm gì và nếu cậu ấy bị bắt, tất cả mọi thứ –”

“Tầng một, Bộ Pháp thuật và Ban Hỗ trợ.”

Cánh cửa lưới vàng lại trượt sang hai bên và Hermione thở hổn hển. Bốn người đang đứng trước bọn chúng, hai người đang chìm sâu trong cuộc đối thoại: một phù thủy trông có vẻ trí thức đang mặc một cái áo choàng màu đen và vàng lộng lẫy, và một mũ phù thủy béo lùn, trông như con cóc, đeo một cái nơ bằng nhung trên mái tóc ngắn của mũ và đang giữ giữ chặt cái bìa hồ sơ ở ngực.

Chú giải của Mr.Pad: Tiêu đề gốc chương này là *Magic is Might*, cũng là câu được khắc ở Bộ Pháp Thuật. Từ “might” ở đây có nghĩa là sức mạnh, quyền lực hoặc quyền năng.

Tham khảo tại: <http://dictionary.reference.com/browse/might>

Ý của câu này là dòng máu phù thủy thuần chủng dùng pháp thuật như là một quyền lực để thống trị lấy thế giới Muggle. Trước đây pháp thuật bị cấm sử dụng trước mặt Muggle, đây là để đảm bảo bí mật, giờ đây quan điểm của Voldemort cho rằng: cần phải triệt để dùng pháp thuật với Muggle để chiếm lấy quyền lực.

Nếu bạn có góp ý về dịch tiêu đề này xin hãy gửi email về hp7vn.4ever@gmail.com